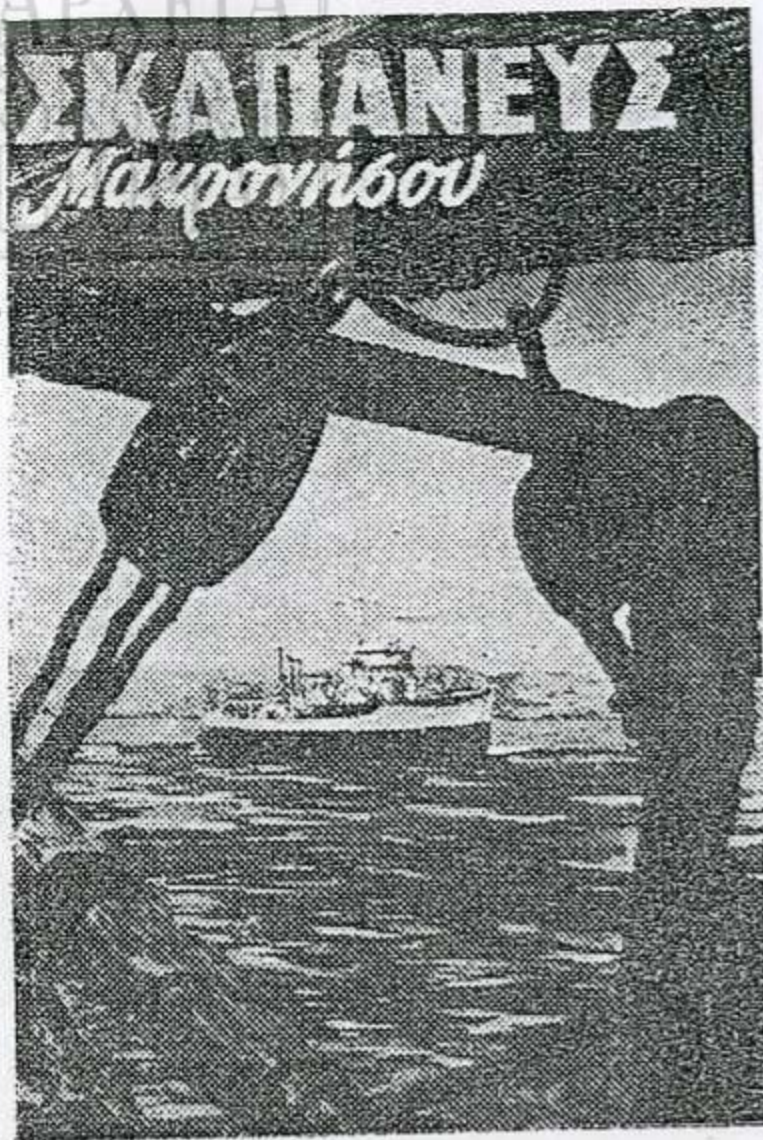

ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ

Μακρονηύβου

ΑΡΧΗ

ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 1950
ΑΡ. ΤΕΥΧΟΥΣ 10

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ε. ΠΑΠΑΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΥ : Νύχτας Στιγμές (χρονογράφημα).
- Κ. ΛΑΜΠΡΟΥ : Στο δρόμο της Ειρήνης (έπιφυλλίδα).
- Γ. ΚΟΝΤΟΥΛΗ : Πλοῦς πρὸς τὸ καθήκον (ναυτ. σελίδα).
- ΣΠ. ΔΕΜΕΝΑΓΑ : Ὁ Παροιμίας (εὐθυμογράφημα).
- Μ. ΠΡΟΒΒΑΤΑ : Τὸ ἔμπνημα (διήγημα)
- Λ. ΝΕΓΡΕΠΟΝΤΗ : Ὁ Καλλιτέχνης καὶ ἡ ἐποχή του (μελέτη).
- Ν. ΣΚΟΥΤΕΡΗ : Θεσσαλονίκη (ταξιδ. ἐντυπώσεις).
- Π. ΜΕΛΤΕΜΗ : Ἐκίνημα (ποίημα).
- Ν. ΣΑΡΑΦΟΓΛΟΥ : Ὁ Βίκτωρ Οὐγκώ καὶ ἡ προσφορά του στὴν Ἑλλάδα (λόγοτεχν. ἐπιφυλλίδα).
- Α. ΜΥΤΙΛΗΝΑΙΟΥ : Τὸ παραμῦθι
- Δ. ΔΟΥΚΑΡΗ : Τὸ ζήτημα τῶν Ἐθνοτήτων
- Κ. ΒΛΑΧΑΚΗ : Ὁ Μακρονησιώτης (διήγημα).
- † Ἀρχ. Κ. ΑΓΡΙΑΝΙΤΗ : Περὶ τῆς Δευτέρας τοῦ Κυρίου Παρουσίας

—Ἐπίσης ποικίλη ὕλη, λαογραφικά, στρατιωτικά καὶ ἐγκυκλοπαιδικὰ θέματα, ἀθλητισμός, παιχνίδια, ἐκλαϊκευμένη ἐπιστήμη, τέχνη κλπ., ὡς καὶ ρεπορτάζ ἀπὸ τὴν ζωὴν τῆς Μακρονήσου.

—Ἡ φωτογραφία τοῦ ἐξωφύλλου ἀνήκει στὸ φωτορεπόρτερ Γιάννη Κυριακίδη.

—Τὸ φωτορεπορτάζ Μακρονήσου ὀφείλεται στοὺς φωτορεπόρτερ τῶν Μονάδων Μακρονήσου.

—Τὰ σκίτσια στὸ σκιτσογράφο στρ. Ἀρ. Ἀλαγιάνη.

—Οἱ εἰκόνες τῆς τελευταίας σελίδος ἀναφέρονται στὴν ἔκθεσιν τοῦ Χριστιανικοῦ Βιβλίου.

ΑΠΟ ΤΟΥΣ "ΒΩΜΟΥΣ,"

ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ

Παιδί, τὸ περιβόλι μου ποὺ θὰ κληρονομήσεις,
ὅπως τὸ βρεῖς κι ὅπως τὸ δεῖς νὰ μὴν τὸ παρατήσεις.
Σκάψε το ἀκόμα πιὸ βαθιά καὶ φράξε το πιὸ στέρια,
καὶ πλούτισε τὴ χλωρὴ του καὶ πλάτηνε τὴ γῆ του,
κι ἀκλάδευτο ὅπου μπλέκεται νὰν τὸ βεργολογήσεις,
καὶ νὰ τοῦ φέρνεις τὸ νερὸ τὸ ἀγνὸ τῆς βρουσομάνας
κι ἂν ἀγαπᾷς τ' ἀνθρώπινὰ κι ὅσα ἄρρωστα δὲν εἶναι,
ρίξε ἁγιασμό καὶ ξόρκισε τὰ ξωτικά, νὰ φύγουν,
καὶ τὴ ζωνιάνια σπεῖρε του μ' ὅσα γερά, δροσάτα.
Γίνε ὀργωτόμος, φυτευτῆς, διαφεντευτῆς. Κι ἂν εἶναι
κ' ἔρθουνε χρόνια δίσεκτα, πέσουν καιροὶ ὀργισμένοι,
κι ὅσα πουλιὰ μισέψρυνε σκιασμένα, κι ὅσα δέντρα
γιὰ τίποτ' ἄλλο δὲ φελᾶν παρὰ γιὰ μετερίζια,
μὴ φοβηθεῖς τὸ χελασμό. Φωτιά! Τσεκούρι! Τράβα,
ξεσπέρμεψέ το, χέρσωσε τὸ περιβόλι, κόψ' το,
καὶ χτίσε κάστρο ἀπάνου του καὶ ταμπουρώσου μέσα,
γιὰ πάλεμα, γιὰ μάτωμα, γιὰ τὴν καινούργια γέννα,
π' ὄλο τὴν περιμένουμε κι ὄλο κινάει γιὰ νὰρθεῖ,
κι ὄλο συντριμμὶ χάνεται στὸ γύρισμα τῶν κύκλων.
Φτάνει μιὰ ἰδέα νὰ σιτὸ πεῖ, μιὰ ἰδέα νὰ σιτὸ προστάξει,
κορώνα ἰδέα, ἰδέα σπαθὶ, ποὺ θὰ εἶν' ἀπάνου ἀπ' ὄλα.

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΥ,

Μηνιαῖο Περιοδικὸ
τῶν

Μονάδων Μακρονήσου

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ:

ΥΠΟ ΤΟΥ ΓΡΑΦΕΙΟΥ ΤΥΠΟΥ

καὶ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΑΣ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΥ

Σ.Τ.Γ. 9026

ΤΙΜΗ ΤΕΥΧΟΥΣ
ΔΡΑΧΜΑΙ 2.000

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἔτησία 24.000
Ἐξαμηνος 12.000
Τρίμηνος 6.000

Τιμὴ διὰ Σκαπανεὺς
ΔΡΑΧΜ 1000

ΣΚΑΠΑΝΕΥΣ ΜΑΚΡΟΝΗΣΟΥ

ΜΗΝΙΑΙΟ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

ΟΙ "ΠΑΡΕΚΚΛΙΣΕΙΣ,"

Όσο περνά ο καιρός τόσο περισσότερο διαπιστούται ότι τα πόδια του σιδηρού παραπετάσματος είναι σαθρά. Συνεχώς ακούγονται δίκες ήγετών επί «τιτοϊσμό» και επί «προδοσία», μαθαίνονται «έκπαραθυρώσεις», «τηλεγραφούνται ύποπτοι «αυτοκτονίαι» και «άπότομοι» θάνατοι. Πριν λίγες ημέρες, ο δεύτερος πρωθυπουργός της Βουλγαρίας, ο μετά τον περιβόητον πρωταγωνιστήν της δίκης του Ράϊχσταγ Δημητρώφ ήγέτης της Βουλγαρικής «λαϊκής» εξουσίας, ο Κολλάρωφ αποθνήσκει από «συγκοπήν» της καρδιάς. Ώρισμένως τὰ μεγάλα αξιώματα εις τὰς χώρας του Σιδηρού Παραπετάσματος είναι πολύ έπισφαλή. Η «έμπιστοσύνη» του Κρεμλίνου όλων και αλλάζει κατευθύνσεις και πρόσωπα, και η πορεία της έξωτερικής πολιτικής των Σοβιετ καταλήγει να γίνεται θανατηφόρος. Οί αλάθητοι πάπαι του μαρξισμού καθημερινώς διαπιστώνουν παρεκκλίσεις από την «εύθειαν» οδόν του καθήκοντος, των διαφόρων ήγετών που έως έχθες υπηρέτησαν με σθένος και αυταπάρνησιν τὰς ιδέας των. Η ρωγή του Σιδηρού Παραπετάσματος που μέχρι τινός ένεφανίζετο μόνο εις την βάση με τὰς δραπετεύσεις απλών ανθρώπων που έζηταν, φεύγοντας από τον σοβιετικόν παράδεισον, την έλευθερίαν των, φθάνει επικινδύνως μέχρι της κορυφής. Προχθες, πρώτος ο Τίτο, αυτός ο πρώην απόλυτος «ορθόδοξος» μαρξιστής, που πολέμησε εις τον εμφύλιον πόλεμον της Ισπανίας ως ένας εκ των στρατιωτικών ήγετών, ο θρύλος της «λαϊκής» αντίστασεως των βαλκανίων, ύψωσε τὸ ανάστημά του και ήρνήθη «ύπηρεσίαν» πρὸς την άνωτάτην αρχήν. Έκτοτε αἱ άποσχίσεις ακούγονται από διαφόρους κατευθύνσεις. Οί «παρεκκλίνοντες» αυτοί ήγεται ή αποπέπονται εις την ελαφροτέραν περίπτωση ή αποθνήσκουν «άποτόμως». Όσα και αν τανώτερα του Τίτο αυτά παραδείγματα, φανερώνουν ότι τὸ Κρεμλίνο κατάρθρωσε μέχρι σήμερα πλὴν του Γιουγκοσλαβικοῦ Κ. Κ., να έλέγη όλα τὰ άλλα Κ. Κ., ή οὐσία είναι ότι ή κατάσταση παραμένει άπελπιστική. Αν ή πολιτική του Στάλιν κατορθώνει να κρατηθῆ στην «ένότητα» που παρουσιάζεται, και τούτο μόνον με θανατηφόρα πλήγματα κατά των αντιπάλων της, τί άλλο σημαίνει παρά τὸ ότι όλόκληρο τὸ οικοδόμημα κρημνίζεται. Άλλά και άκόμα ή ίδια ή παραμονή του Τίτο εις την εξουσίαν, παρά την «λυσσαλέαν πολεμικὴν που υπέστη, τί άλλο σημαίνει παρά άδυναμίαν; Ό,τι ή δύνατο να γίνῃ εναντίον του ώρισμένως δέν έγινε. Πού είναι ο ένοπλος άγών εντός της Γιουγκοσλαβίας πρὸς άνατροπήν του Τίτο; Και δέν έγινε, όχι διότι ή Κόμινφόρμ ήρέσκετο εις τούς δημοκρατικούς τρόπους, αλλά διότι δέν εύρεθησαν πρόθυμοι Γιουγκοσλάβοι άλλ' άκόμη και Έλληνες, άποπεμφθέντες από την Έλλάδα ύστερα από τὰς

νίκας του Έλλ. Στρατού, να διεξάγουν τὸν άγώνα. Δηλαδή άπλούστατα ή σήψις της κορυφής έξικνεῖται και μέχρι της βάσεως της πυραμίδος. Ο λαός που εν όνόματί του άσκούσε την εξουσίαν ο «λαϊκός» άρχηγός, έξεδικείται όλους συλλήβδην τούς άρχηγούς και τὰς αρχάς των και με την παγεράν του άδιαφορίαν υπέδῆλωνεν την άληθινήν του στάσιν άπέναντι όλων αυτών των άστειοτήτων. Τώρα αποθνήσκει μυστηριωδώς ο Κολλάρωφ. Θα τον διαδεχθῆ μάς πληροφοροῦν οί έφημερίδες ο Βούλκο Βόλωφ Τσερβένκωφ. Οί τίτλοι του νέου «κυρίου» αυτού είναι έξαιρετικώς άπλοί. Πιστός και φανατικός ρωσόφιλος, υπήρξε εκ των έδρυτών της Κομινφόρμ. Θα υπηρέτησῃ με πίστιν και άφοσίωσιν τούς άφέντες του, όσον καιρόν τουλάχιστον θα έξακολουθῆ να «ζῆ» και έξακολουθοῦν κι' αυτοί να υπάρχουν. Θα ύβρίζῃ τον Τίτο και θα είναι άμείλικτος εναντίον των «άποστατών» που θα εμφανίζονται. Με τὸ ένα του πόδι επάνω εις τὸ πτώμα του Δημητρώφ και με τὸ άλλο επάνω εις τὸ πτώμα του Κολλάρωφ θα υπηρέτῃ μίαν υπόθεσιν που καθημερινώς άποκαλύπτει τὸ άληθινόν και άποτρόπαιον πρόσωπόν της. Υπόθεσιν ή οποία στηρίζεται εις την βίαν και τὸ έγκλημα των ίδιων της ήγετών και που γι' αυτό δέν θα μπορῆ ποτέ να έχῃ καλόν τέλος. Αντίθετα θα έχῃ τέλος κακόν, τέλος παραπλήσιο πρὸς εκείνο των ίδιων των άπολογητών, προφητών, ήγετών και άρχηγών της.

Διότι κανείς εις τὸ βάθος από όλους τούς κατοίκους του «παραδείσου» δέν μένει εύχαριστημένος από τὸ καθεστώς. Συνθήκες διατροφής άπαίσιες, κοινωνική κατάσταση άθλια, έλευθερία και δικαιοσύνη έννοιαι χωρίς περιεχόμενον. Και υπεράνω αυτών ο κίνδυνος που επικρέμαται εναντίον παντός δια την «νομμοφροσύνην» και την «ορθοδοξίαν» του.

Αἱ παρανοήσεις δια τὸ «λαϊκοδημοκρατικόν» πείραμα, έχουν λήξει. Ούδεις πλέον άγνοεί τὸ τί πραγματοποιεῖ και τὸ τί δύναται να πραγματοποιήσῃ. Η έλευθερά ανθρωπότης άπεκόμισε όλα τὰ συμπεράσματα από την σοβιετικὴν πειραματικήν. Οί μαρτυρικοί λαοί των «λαϊκῶν» καθεστώτων ζοῦν την τραγική τους πραγματικότητα και αναμένουν την ώραν που θα ήχησῃ ή σάλπιγξ της έλευθερίας. Όλα τὰ σημεία των καιρών είναι καθαρά. Και όλα φανερώνουν ότι τὸ Σιδηροῦν Παραπέτασμα περνά κρίσιν πρωτοφανή προαγγέλοντας σοβαράς έξελίξεις.

Η μεγάλη νίκη της Φλώρινας—έγραφαν τὰ περυσινά φύλλα του Φεβρουαρίου— έποτελεί έναν λαμπρό θρίαμβο του Στρατού μας κι' ένα δεινό πλήγμα έναντίον των προδοτών.

Και αξίζει στ' αλήθεια ν' αναλογισθούμε πώς έδώ κ' ένα χρόνο, μετά την ήττα στη Φλώρινα, άρχισε ο κομμουνιστοσυμμοριακός συρφετός να παίρνει την κάτω βόλτα, και ή επίδρασις της Νίκης αυτής στις μελλοντικές έπιχειρήσεις των Έθνικών μας Δυνάμεων να είναι αποφασιστική.

Έκτός από τη Φλώρινα ήταν και ή νίκη του Καρπενησιού, και των Σερρών, κι' άκολούθησαν από τότε κι' άλλες πολλές, κι' ίσως πιδό μεγάλες. Και τώρα ένα χρόνο άργότερα, άπ' άκρη σ' άκρη σ' όι λόκληρη τη χώρα έπαψαν πια να κροταλίζουν τὰ πολυβόλα, και τὰ κανόνια να βροντούν· δεν έχουμε νίκες σαν της Φλωρίνης να γιορτάσουμε, κι' ο Γράμμος και τὸ Βίτσι έπαψαν πια να είναι Βωμοί της Έλληνικής Λεβεντιάς, και παραμένουν μόνον σύμβολα ενός ήρωϊκού παρελθόντος.

Αφήσαμε πια πίσω μας τὸ 1949, τὸ έτος της νίκης των όπλων. Ήδη διατρέχουμε τὸν δεύτερο μήνα του 1950, του έτους που θα γιορτάσουμε όχι με πολεμικούς παιάνες και μ' άρματα, αλλά με τὰ σύμβολα της δουλειάς, και τὰ έργα της ειρήνης, την άνοικοδόμηση όσων καταστράφηκαν κι' έγιναν θυσία στο Βωμό της Πατρίδος. Όπως λοιπόν τὸ 1949 τὸ όνομάσαμε και τὸ κάναμε έτος της Νίκης των όπλων, έτσι και τὸ 1950 τὸ όνομάζουμε—και θα γίνη—έτος της δουλειάς και εϋημερίας της Πατρίδος.

Αν αφήσουμε τὸ μυαλό μας να γυρίσει πίσω στα περασμένα, για να ξαναζήσῃ, έστω και με τη σκέψη λίγες άπ' τις ένδοξες στιγμές που περάσαμε, τὸν περασμένο χρόνο, χωρίς άμφιβολία θα σταθῇ για λίγο στὸν Φεβρουάριο που στάθηκε μήνας αποφασιστικῶν γεγονότων.

Τὸ Π. Γ. του ΚΚΕ είχε πάρει την γνώστην σε όλους μας άπόφαση να καθαιρέση από... «άρχιστράτηγο» του «Δημοκρατικού Στρατού» τὸν Μάρκο Βαφειάδη, και να τὸν άπαλλάξῃ «άπό κάθε είδους δουλειά» όπως χαρακτηριστικά έλεγε τὸ δελτίο τους της 5-2-49. Την άπόφαση αϋτή τους την είχε έπιβάλλει ο ίδιος· ο Έθνικός μας Στρατός με τις άλεπάλληλες Νίκες του. Έτσι νόμισαν πὸς είχαν βρει τὸν τρόπο για να δικαιολογηθουν στα θύματά τους—τους όπαδούς των—, ή μάλλον στους άφέντας των του Κρεμλίνου για την σειρά των άποτυχίων τους.

Αϋτὰ συνέβαιναν τὸν Φεβρουάριο του 1949. Σήμερα μετά ένα χρόνο άκριδῶς σκεπτόμεθα.

Ο Μάρκος Βαφειάδης, έξηφανίσθη διότι δεν κατάφερε να φέρῃ εις πέρας τὸν προδοτικό άγώνα που είχε αναλάβει. Άραγε οί μετέπειτα αναλαβόντες την θέση του Μάρκου τί θα πρέπει να έγιναν από την Κόμινφορμ, όταν έπαύσε καθ' όλοκληρίαν να ύπάρχη συμμορίτικὸν κίνημα στην Έλλάδα; Αϋτὰ βέβαια δεν μάς άπασχολούν γιατί όσοι έχουν τὰ γένεια έχουν και τὰ χτένια». Έμάς ένα μάς ένδιαφέρει. Τὸ πὸς να αξιοποιήσουμε την Νίκη που με τόσες θυσίες άποκτήθηκε, για την άνόρθωση των όσων κακῶν έδημιούργησαν οί Σλαϋοί στην Γαλανή Πατρίδα μας.

Συμμοριακός άγών δεν ύπάρχει πια. Η χώρα μας μπήκε σε μιὰ όμαλή ειρηνική περίοδο, άποφασισμένη ν' άνορθώ-

ση όσα κατέρρευσαν στη ιδιάρκεια του άγώνος. Η Μακρόνησος όπως πάντα πρωτοπορούσα σ' όλες τις Έθνικές έκδηλώσεις, συνεχίζει και σήμερα τὸ έργο της. Παράλληλα με την Έθνικὴν άναστήλωσιν του φρονήματος των παραπλανημένων παιδιών της Έλλάδος χαλκεύει την ψυχή και τὸ κορμί τους. Παράδειγμα σ' αϋτὸ στέκει ο Άθλητισμός, και ιδιαίτερα τὸ ποδόσφαιρο που έχει κατακτήσει άρκετὸ έδαφος έδώ στην Μακρόνησο. Δειλά στην άρχή με μεγαλύτερο θάρρος άργότερα, παρουσίασε ποδοσφαιρικά συγκροτήματα που άπέσπασαν ίκανοποιητικές νίκες από άνεγνωρισμένα σωματεία της Πρωτεύουσῃς και των προαστείων.

Η πρώτη μεγάλη νίκη της μικτῃς Α' και Γ' Ταγμάτων Μακρονήσου πέρυσιν τὸν Φεβρουάριο επί του Όλυμπιακού Πειραιῶς με τέρματα 2—1 έδωσε την ώθησι για νέους άγώνες και νέες νίκες έξ ίσου σημαντικές.

Όϋτω έχουμε την νικην της μικτῃς Μακρονήσου επί της ομάδος της Άστυνομίας με τέρματα 4—1, του Α.Ε.Τ.Ο. επί του Παναθηναϊκού με τέρματα 1—0 και επί του Πανελευσινιακού με τέρματα 2—1, του Β.Ε.Τ.Ο. επί του Άπόλλωνος με τέρματα 2—1 και επί της Παναχαϊκῃς Πατρῶν με τέρμ. 5—1, του Γ' Ε.Τ.Ο. επί του Άρῶνος με τέρμ. 4—1 και επί της Δόξης με τέρματα 4—1 και σειράν άλλων νικῶν, πράγμα που δείχνει ότι ή Μακρόνησος δεν είναι μόνον ο Φάρος της Έθνικῃς Ίδέας, αλλά και τόπος της άναδημιουργίας νέων ανθρώπων, υγιῶν ψυχῃ τε και σώματι και ίκανῶν δια την σηνέχισιν των Ύψηλῶν ιδανικῶν της Μεγάλης μας Πατρίδος.

ΜΑΚΡΟΝΗΣΙΩΤΗΣ

ΣΚΑΠΑΝΙΕΣ

ΝΥΧΤΑΣ ΣΤΙΓΜΕΣ

— Σσσσς..... Έχει δέκα λεπτά που χτύπησε σιωπητήριο· δεν τὸ κόβετε να ήσυχάσουμε ;

Ένα ψιθυριστὸ «άντε καληνύκτα Κι' ύστερα ή σιωπή!!! Έξω τὸ μελτέμι έχει ξεψυχίσει, μα τ' άφρισμένο κύμα εξακολουθητικά κι έπίμονα παραδέρνει στα κοφτερά της παραλίας βράχια, δίχως άνασασμό, δίχως άνάπαυλα καμιά...! Κι' ο άχός και τ' άφορόκοπημο σκίζουν και μαστιγώνουν την γαληνεμένη νύχτα μέχρι μακριὰ τὰ βουβαμένα αντίσκηνα.— Ψηλά πάν' άπ' τὰ χωματερό

χαμηλοβούνια του νησιού, διστακτικά και άβέβαια, τρεμοσβύνουν τὰ στολίδια της Αύγουστιατικῃς νύκτας, κι' ένας άμφίδο-λα διάφανος Γαλαξίας ξεμακραίνει, κι' έγκαλιάζει την μαυρογάλαξη όθόνη πάν' άπ' την χαδιάρα Άττική...

Τὰ κουρασμένα μέλη τεντώνονται κι' άργοσαλεύοντας πασκίζουν να βρουν την πιό ξεκούραστη θέση, κάτ' άπ' τ' άνεμόδαρτα καραβόπανα. Κι' ή σάρκα παραδίνεται χαλαρή κι' άνήμπορη στην άγκαλιά ενός πρωτόγονου Μορφέα.....

Μέσα στην βλογημένη αϋτή ώρα που ο μόχθος της ταράγμενης ήμέρας, γίνεται ναρκωτικό στις διψασμένες γι' άνάπαψη κλειδώσεις, ή ανθρώπινη σκέψη άποζητάει κι' αϋτή τὸν δικό της άναπαμό την δικιά της λύτρωση!!!! Κι' είναι ο μόχθος ο δικός της ιδιότυπος, όπως τέτοια είναι κι' ή άνάπαυση π' άποζητάει. Τὰ σφαλισμένα βλέφαρα δεν είν' φραγμός γι' αϋτήν Λεύτερη κι' άχαλίνωτη μ' ένα γοργὸ πλατάγισμα των δυνατῶν φτερῶν της, άβόρουθ' άρμενίζει, σκίζοντας τὰ έρέβη για τὸ τόσο δικό της λιμάνι!!!

Πάνω από θάλασσες ταράγμενες και λιοψημένες στεργιές, πάνω από θερισμένους κάμπους, σκουρόχρωμους βράχους, χιονισμένες κορφές, γοργόπτερη ταξιδεύτρα φτάνει!!!!...

Φτερουγίζει κι' άγκαλιάζει την κοκκινόμαυρη σκεπή, την βεράντα με τ' άγιόκλημα, τὰ παράθυρα τὰ εύρύχωρα που νε άκόμα φωτισμένα. Λαχταρισμένη φτεροκοπή και τυλίγει ένα τόσο νωρμένο και ζωντανό πάντοτε, στη νύμη ταπλώ.... Η μάνα π' άεικίνητη όλο και κάτι σε τάξι να βάλῃ θρίβκει, έχει την σφραγίδα του πόνου στ' ώχρό της μέτωπο και τὰ γλυκά της μάτια, ή μελαγχολία της άναμονῃς τὰ πλαισιώνει!!!!... Παράμερα τρία κορίτσια — άδελφάδες, άποτελειώνουν, ή μία τὸ λεπτό της κέντημα, ή άλλη τὸ σκολικό της βιβλίο κι' ή τρίτη ένα γράμμα στὸν άδελφὸ πουναι φαντάρος.— Σκέφτεται : — Ίσως να κοιμάται αϋτήν την ώρα... — Ίσως όχι... Άν όχι ίσως έμάς να σκέφτεται τούτη την στιγμή!!!!.. Να αϋτή την στιγμή που τὸν σκέφτονται όλοι τους, που νιώθουν τόσο κοντὰ την παρουσία του...

Μαντεύουν πὸς σκέφτονται κι' οί τέσσερες τὸν ίδιο και δεν μιλάν γι' αϋτό!!! Κοιτάν την πέννα της μιάς —κείνης που γράφει—π' όλο τρίζει στο χαρτί... Την ίδια φράση θέλουν όλες τους να ύπαγορέψουν, μα κείνη άνύποπτη όλο και γράφει «...και να μάς σκέφτεσαι, μην μάς ξεχνῶς,.....».

Κοντὰ μεσάνυχτα στο άποσταμένο νησί...! Τὸ νιώθει στην ύγρασία της νυχτιάς, στην άνάσα την βαρεία της Φύσης που κουρνιάζει!!! Ένα ζευγάρι νυχτερίδες — μαύροι κουρσάροι άχόρταγοι— τους κύκλους τους στενεύουν γύρω άπ την σιλουέτα μιᾃς Δωρικῃς άψίδας... Άθελα στη θύμηση σου φέρνουν, τις ματωμένες νυχτερίδες που κάποια Χειμῶνα νύχτα, να ήεροσυλήσουν θέλησαν πάνω στην πάλευκη πανώρια άψίδα της Ίδέας. Μ' άπ' τις γλυφές και τὰ κιονόκρανα έφεξε—λέγει— φῶς μαγικό, παραμυθένιο και σκόρπισε κι' άλάργισψε μ' άλαλαγμούς όδύνης τους πειρατές του σκοταδιού...!!!

Τὰ βλέφαρα τρεμούλιαξαν κι' ο μορφασμός του ειρηνικού χαμόγελου πλανήθηκε στα ξεραμένα χείλια. Άγνωστοι έλπιδοφόροι, μυστικοί άνασασμοί τὸ ταιλωρημένο καραβόπανο της τέντας, άνάγκασαν να φρικιάσῃ. Και τ' άφρισμένο κύμα εξακολουθητικά κι έπίμονα παρέδερνε στα κοφτερά της παραλίας βράχια, δίχως διακοπή, δίχως άνάψυλα καμιά.....!!!

ΕΥΘ. ΠΑΠΑΛΑΜΠΡΟΠΟΥΛΟΣ